

раленъ животъ, а не го живѣе, това показва, че този животъ за него е неразбранъ. Нѣкой говори за мораленъ животъ, а при това краде; той говори за духовенъ животъ, а го изключва отъ себе си; той говори за сила, а като го срещне мечка, бѣга, крие се отъ нея. Де остава силата на този човѣкъ? — Ама мечката бѣше много голѣма, съ рунтава козина и ме изгледа много страшно. Питамъ: на какво се дължи страха? Кога се е явилъ страхътъ за пръвъ пжтъ? Акробатътъ, който върви по вжже, е смѣлъ и решителенъ, докато пази равновесие подъ краката си. Това значи: докато се образува перпендикуляръ отъ главата къмъ краката му, акробатътъ е смѣлъ. Равновесието му се дължи на този перпендикуляръ. Щомъ перпендикулярътъ се наруши, равновесието изчезва, и акробатътъ започва да губи своята смѣлостъ. Следователно, страхътъ е резултатъ на нѣкаква вътрешна причина въ човѣка, която го отклонява отъ правата линия на неговия животъ. Страхътъ показва, че човѣкъ е изгубилъ своето равновесие. Съмнението, невѣрието е довело човѣка до положение, толкова много да опорочи своя животъ, че да заприлича на старъ лихваръ. Едно време полици не сжществуваха, и хората нѣмаха толкова страдания, колкото днесъ иматъ. Сега нѣкой подписва една полица и се нагърбва цѣлъ животъ да я изплаща. И следъ всичко това, хората казватъ: Да се осигуримъ! — Какъ ще се осигурятъ? Като плащатъ полици цѣли 20—30 години наредъ, докато косата имъ побѣлѣе? Сутринъ, като ставате, и вечеръ, като си лѣгате, все този биволски езикъ — полицата — носите въ ума си и казвате: Нѣма какво, трѣбва да се плаща! И следъ това нѣкой ученъ пише, какъ сгрѣшилъ първиятъ човѣкъ. Богословътъ пкъъ пише, колко време трѣбвало да се изплащатъ грѣховеѣ на първитѣ човѣци. Въ Англия, на всички учени, свършили по философия, право, богословие, прибавятъ къмъ името имъ частицата „дий“, като отличие на ученостъ. Българинътъ пкъъ, когато оре нивата, казва на коня си: „Дий!“ Съ това той подтиква коня да върви напредъ, да не спира, да върши работа. И продължаватъ философътъ и богословътъ да разискватъ по-нататкъ, какво наказание предстоело на всѣки, който сгрѣши предъ Бога. Не само това, но тѣ третиратъ въпроса, колко години трѣбва да се изплаща това наказание. Нѣкой отъ тия учени сж изчислили, че за голѣмитѣ наказания човѣкъ трѣбвало да плаща толкова години наредъ, колкото сж нужни за изпаряването на водата отъ океана, като се